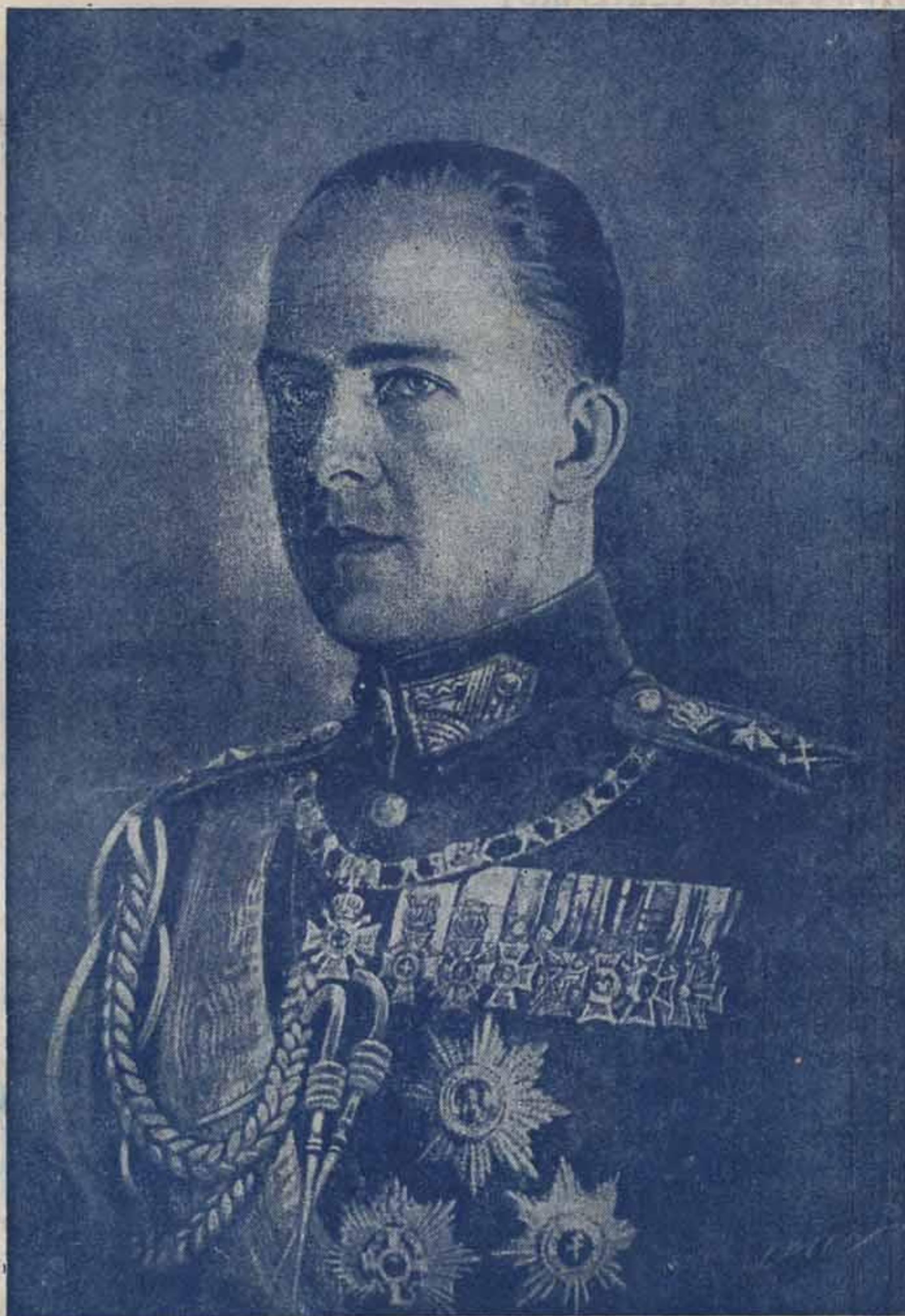

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΑΥΛΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ Ε΄.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΟΓΚΩ

Michel J. Zachari
Sokoduru
Dungu Congo (Belge)

ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Homer V. Bagelos
41 St Street Broadway
New York—City

ΑΓΓΛΙΑΣ

Rev. Thomas Papadopoulos
vicar of the Greek Orthodox Church
Cardiff

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι
Ἐσωτερικοῦ — Ἐξωτερικοῦ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Ἀγιάσου
Πρωτοπ. Νικόλαος Παπουτσέλλης

Ἀντίσσης
Αἰδ. Μιχαὴλ Ἀρσοτέλος
Ἀριστοτέλης Χ' Γεωργίου

Ἄγρας
Ἀνδρέας Οὐζουνέλλης

Ἁγίας Παρασκευῆς
Νικόλαος Δούκας

Βασιλικῶν
Παναγιώτης Ἀλατεροῦ

Βατούσης
Βασίλειος Οἰκονομίδης

Γέρας
Αἰδεσιμ. Εὐστο. Νιτσόπουλος

Καλλονῆς
Θεμιστοκλῆς Καραμᾶνος

Μηθύμνης
Ἐμμανουὴλ Φιλίππου

Μεσοτόπου
Χρῆστος Βουρνᾶζος

Μανδαμάδου
Κωνσταντῖνος Μπόςος

Πλωμαρίου
Ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος

Πέτρας
Γεώργιος Παπουτσάνης

Πολιχνίτου
Ἱεροδ. Νεόφυτος Χριστοδούλου

Σιγρίου
Ἀσημάκης Ἡσαΐας

ΑΘΗΝΩΝ
Σπύρος Δρακούλης
Ὀλύμπου 32

Περισσότεροι

Ὅταν θὰ λάβετε τὸ περιοδικόν μας, παρακα-
λοῦμεν νὰ μᾶς ἐμβάσετε ἀμέσως τὴν συνδρομὴν σας,
διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντεπεξέλθωμεν εἰς τὰ ἔξοδά
μας.

Ἡ Διεύθυνσις

44598

⊕ ΜΥΤΙΛΗΝΗ ⊕

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ
Κυρίου **ΙΑΚΩΒΟΥ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ · ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΟΙΚΟΝ. ΣΥΜ. Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΕΡΕΣΟΥ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ · ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
1947

ΕΤΟΣ Α'.
ΤΕΥΧΟΣ 50^Η

Ο ΣΕΒΑΣΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

*Πρὸς τὰ ξενητευμένα ἀγαπητὰ πνευματικά μας τέκνα,
τὴν ἀπὸ Θεοῦ χάριν καὶ εὐλογίαν.*

Δὲν ἔχομεν ἐπαρκεῖς λόγους διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μα πρὸς ὅλους ὑμᾶς τοὺς ξενητευμένους καὶ πρὸ πάντων, τοὺς διαμένοντας εἰς τὴν εὐλογημένην χώραν τῆς Ἀμερικῆς, διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀκαταπαύστους δωρεάς, πού ἀποστέλλετε εἰς τὰ Φιλανθρωπικά μας Ἰδρύματα, Νοσοκομεῖα, Σανατόρια, Γηροκομεῖα, Ἱεροῦς Ναοὺς κλπ., καὶ εἰς ἀναριθμήτους οἰκογενείας, πού ἔστεροῦντο ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεω, καὶ τροφίμων ἀκόμη. Διὰ τῶν ἀνεξαντλήτων αὐτῶν καὶ ἡγεμονικῶν δωρεῶν σας ἐσπογγίσατε καὶ σπογγίζετε συνεχῶς τὰ δάκρυα τῶν δεινοπαθούντων. Ἐπεδείξατε ἐμπράκτως τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς ἀδελφούς σας ἀγάπην σας, καὶ δι' αὐτὸ εἴσθε ἀξιέπαινοι καὶ μακαριστοί.

Ἐπικαλούμεθα τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ὑμῶν.

Ἐν Μυτιλήνῃ,
Σεπτέμβριος 1947.

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

Ὁ Μητρώπολις

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΝΗ

Μέσα εις τὴν ἀγωνίαν καὶ εἰς τὴν ταραχὴν τῶν συνειδήσεων, ποὺ ἐπόθησαν τὴν εἰρήνην καὶ βλέπουν νὰ διαγράφεται εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ μέλλοντος τὸ ἀπαίσιον φάσμα ἐνὸς νέου πολέμου, οἱ χριστιανοὶ ὅλου τοῦ κόσμου στρέφουν τὴν προσοχὴν των πρὸς τὸν μοναδικὸν Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης. Αἱ διεθνεῖς χριστιανικαὶ ὀργανώσεις συγκαλοῦν συνέδρια ἐπικοινωνίας πίστεως καὶ ἀγάπης ἐν πνεύματι προσευχῆς καὶ αἱ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ καλοῦν τοὺς πιστοὺς των εἰς σύντονον πνευματικὴν περισυλλογὴν καὶ εἰς θερμὴν ἐν ἀλληλεγγύῃ καταφυγὴν πρὸς τὸν «Μόνον Δυνάμενον σφῆζειν».

Εἶναι καιρὸς ν' ἀντιληφθῇ ὀλόκληρος ὁ κόσμος, ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σωτηρία, εἰ μὴ ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ». Προγράμματα καὶ συνθήματα, χάριν τῶν ὀποίων ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐστάλησαν προῶρως εἰς τὸν Ἄδην, ἀπεδείχθησαν ἀνίκανα νὰ περιστείλουν τὴν βουλιμίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν, ποὺ προκαλοῦν τὰς διχογνωμίας καὶ τοὺς πολέμους. Ὁραῖαι λέξεις, κεναὶ περιεχομένου, ἀπεδείχθησαν ὅλαι τῶν Ἰσχυρῶν τῆς γῆς αἱ ἐπαγγελίαι πρὸς τοὺς δεινοπαθήσαντας λαοὺς. Πλάνη οἰκτρὰ εἶναι τὸ νὰ πιστεύῃ ὁ κόσμος, ὅτι πταίουν τὰ συστήματα τῆς κυβερνήσεως τῶν λαῶν διὰ τὴν κακοδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ αὐτὴν τὴν πλάνην καλλιεργοῦν σκοπίμως μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν των, ὅσοι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀπειλὴν τῆς διαταράξεως τῆς εἰρήνης θέλουν νὰ προσθέσουν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διαμάχην εἰς τὴν ζωὴν τῶν λαῶν. Αὐτῆς τῆς πλάνης θύματα εἶναι καὶ οἱ ἰδικοὶ μας «κοινωνικοὶ ἐπαναστάται».

Λησμονεῖται ἀπὸ ὅλους ἡ βασικὴ ἀλήθεια, ὅτι καὶ τὸ ἰδεωδέστερον πολιτειακὸν ἢ κοινωνικο-οἰκονομικὸν σύστημα εἰς χεῖρας φαύλων ἀνθρώπων δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ ἐκφραλισθῇ Ζητεῖται, μὲ ἄλλους λόγους, ν' ἀρχίσῃ ἢ οἰκοδομῇ μιᾶς ποθητῆς καλλιτέρας κοινωνίας ἀπὸ τὴν ὀροφὴν καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ θεμέλια. Καὶ ἐπὶ πλέον, κυριαρχεῖ εἰς τὸ πνεῦμά των ἡ φορικώδης ἀντίληψις, ὅτι ἡμπορεῖ τὸ κακὸν νὰ θεραπευθῇ μὲ τὴν μέθοδον τῆς κακίας. Μυστικισταί, ποὺ πιστεύουν εἰς τὴν μαγικὴν δύναμιν ὀρισμένων θεσμῶν, γίνονται οἱ ἀνθρώποι, ποὺ

ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὴν ὑπερτάτην Δύναμιν καὶ ποὺ ἐθελοτυφλοῦν ἐνώπιον τῶν μυστηρίων, τὰ ὀποῖα θὰ παραμείνουν ἄγνωστα καὶ εἰς τὸν σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων! Ἄδικα θυσιάζονται διὰ τὰς ἰδέας αὐτὰς-ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν προτιμοῦν νὰ θυσιάζον τοὺς ἄλλους-καὶ τὸ μόνον ποὺ μένει εἶναι ἡ πικρία, ποὺ ἀφίνει εἰς τῶν ἐπιζώντων τὰς ψυχὰς ἢ καλλιέργεια τῆς κακίας, ἢ συμφορὰ ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἀναπόφευκτον κατάραν τοῦ χυνομένου αἵματος.

Ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων πράγματι πάσχει καὶ σήμερον. Δὲν εἶναι ὅμως ἀληθὲς τὸ ὅτι ἄλλοτε δὲν ἔπασχε περισσότερον. Αὐτὴ ἢ κάποια καλλιτέρευσις, ἔστω καὶ αὐτὴ ἢ τάσις τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων νὰ ὀχυρώνουν τὰς προθέσεις των ὀπίσω ἀπὸ τὰ ὀραῖα συνθήματα τῆς «δικαιοσύνης», τῆς «ἰσότητος», τῆς «ἀδελφωσύνης», δὲν φανερώνει, ὅτι κατὰ τὸ κόσμοϊστορικὸν ἔχει συντελεσθῇ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων; Ὅτι κάποια μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸ σύνολον τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως;

Ἄς ἀρνοῦνται ὅσον θέλουν τὸν Θεὸν οἱ «κοινωνικοὶ μας ἐπαναστάται». Τὰ συνθήματα, ὑπὸ τὰ ὀποῖα κρύπτουν τοὺς ἀληθινούς των σκοπούς, εἶναι, εἴτε θέλουν εἴτε ὄχι, κλεμμένα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ Βιβλίον. Τὸ Βιβλίον ὅμως αὐτὸ ποτὲ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸ γνωρίσουν εἰς τὸ σύνολόν του μήτε αὐτοί, ὅπως δὲν τὸ ἐγνώρισαν εἰς τὸ σύνολόν του μήτε οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι κατὰ τῶν ὀποίων ἐπαναστατοῦν.

Ἄν θελήσουν νὰ φανοῦν εἰλικρινέστεραι καὶ αἱ δύο τάξεις ποὺ ἀλληλοσπαράσσονται εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον, δὲν ἔχουν, παρὰ νὰ κάμουν ἀνακωχὴν, μέχρις ὅτου καὶ αἱ δύο ἀκούσουν τὴν φωνὴν ποὺ ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὸ περιφρονημένον Βιβλίον, κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι πιστοί, οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί, δὲν ἔχουν, παρὰ νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ ἐργάζωνται, ὥστε οἱ ἀνθρώποι νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι κανὲν ἀνθρώπινον σύστημα δὲν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν ἀνθρώπον καλλίτερον, ἢ ὁ ἀνθρώπος ὁ ἴδιος δὲν καλλιτερεύσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ μόνον μὲ τὴν ὀποταγὴν εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ε.Γ.Μ.

Ἐθνικοθρησκευτικὸν κήρυγμα

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Ὅλοι αἱ ρήσεις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἶναι, ὡς γνωστόν, σοφαὶ καὶ διδακτικαί. Μερικαὶ ὅμως ἀνέρχονται εἰς τοιοῦτον ὕψος, πὺν οὐδεμία ἄλλη λέξις δύναται νὰ τὰς ὑπερβάλλῃ. Ἴδου μία : «Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Τὰς λέξεις ταύτας ἀπηύθυνεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς Μαθητάς Του, καὶ δι' αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, διότι ἐγνώριζεν, ὡς Πάνσοφος, ὅτι, χωρὶς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, οὐχὶ μόνον μιμηταὶ Αὐτοῦ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ γείνουν οἱ Μαθηταὶ Του, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν, δι' ἣν καὶ ἐκλήθησαν, τουτέστι τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου Του, καὶ τῶν ὑψηλῶν διδαγμάτων καὶ διανοημάτων Του εἰς ὅλον τὸν Κόσμον.

Ὁ λειτουργὸς ἐπίσης λέγει εἰς κάθε λειτουργίαν μεγάλη τῆ φωνῆ : «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους...». Ἡ δευτέρα δὲ τῶν Ἐντολῶν, ἢ καὶ σπουδαιότερα, σὺν τῇ πρώτῃ, ἀφιερῶνται εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

Ὅταν δὲ κάποτε ἓνας Νομικὸς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν, πειράζων Αὐτὸν καὶ λέγων : «Διδάσκαλε, ποία Ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ Νόμῳ ;» ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν : «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. Αὕτη ἐστὶν ἡ πρώτη καὶ μεγάλη Ἐντολή. Δευτέρα δέ, ὁμοία αὐτῇ, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Ἐν ταύταις ταῖς δυοσὶν Ἐντολαῖς ὅλος ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆται κρέμανται».

Ἀλλαχοῦ λέγει πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Μαθητάς Του : «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχετε». «Εἰρήνη πᾶσι», ἐκφωνεῖ ὡσαύτως ὁ ὑπουργὸς τῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων εἰς κάθε ἱεροτελεστίαν.

Ἐμφανιζόμενος δὲ ὁ Σωτὴρ ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν Του, ἔλεγε πάντοτε εἰς Αὐτοῖς : «Εἰρήνη ὑμῖν». Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἄγγελοι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς Γεννήσεως τοῦ Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ἐπὶ Γῆς εἰρήνην ἔφερον, ψάλλοντες τὸν ἀληθινόν ἐκεῖνον ὕμνον : «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...».

Εἰς δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν, ὁ Ἰησοῦς μακαρίζει τοὺς εἰρηνοποιούς, λέγων, ὅτι θὰ ὀνομασθοῦν Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τέλει τὸ Εὐαγγέλιον βροῖθει διδαγμάτων διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, ἂν καὶ ὀλόκληρον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ὁ μοναδικὸς καὶ αἰώνιος Νόμος τῆς ἀγάπης, εἶναι ἡ Θεία Νομοθεσία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔδει νὰ ἀποβλέπῃ ἡ ἀνθρωπότης μετ' εὐλαβείας καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὴν ζωὴν τῆς συμφώνως αὐτῇ.

Καὶ ταῦτα πάντα, ἀγαπητέ μοι ἀναγνώστα, διότι ἄνευ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ τῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἰρήνης, ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ προοδεύσῃ ἡ ἀνθρωπότης ὡς σύνολον, ὡς Ἔθνος, ὡς κοινότης, ὡς οἰκογένεια, ὡς ἄτομον.

Ἄλλὰ φεῦ! ὦ! ποία εἰρωνεία! Ποῦ εἶναι λοιπόν, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη; Ποῦ εἶναι ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου, τὴν ὁποίαν ὁ Θεάνθρωπος ἐδίδαξεν, οἱ Ἄγγελοι ὕμνολόγησαν καὶ ἡ Ἐκκλησία εὐχεται, καὶ τὴν ὁποίαν κάθε ἀνθρώπος ἐπιποθεῖ;

Εἶναι λυπηρόν, εἶναι δυστύχημα μέγα, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης, περιφρονήσασα τὴν Ἐντολήν τοῦ Σωτῆρος, ἀπώλεσε κάθε αἴσθημα ἀγάπης καὶ εἰρήνης.

Εἶναι δυστύχημα μέγα, διότι ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης περιφρονήσεως ἦτο καὶ ὁ τρομερὸς τελευταῖος πόλεμος, τὰς πληγὰς τοῦ ὁποίου προσπαθοῦμεν νῦν νὰ ἐπουλώσωμεν, πόλεμος, ὅστις ἠδύνάτο νὰ ἀποφευχθῆ, ἐὰν ὅλα τὰ ἔθνη, ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, ἐτήρει τὴν Ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐμεινεν ἀτιμώρητος. Διότι γνωρίζομεν, ὅτι πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή, ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν. Τουτέστι κάθε παράβασις καὶ παρακοή τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεῖον Νομοθέτην Ἰησοῦν. Καὶ ἰδοὺ ἡ τιμωρία : Ὅλα τὰ ἔθνη, ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, διέρχονται σήμερον κρίσιμον στιγμὴν. Τοῦτο δὲ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὁ κόσμος ὅλος, ὅτι, ὅταν ἀπομακρυνώμεθα ἀπὸ τὸν Θεόν, θὰ ριφθῶμεν ἀργὰ ἢ γρήγορα εἰς τὴν κατα-

στροφὴν. Χωρὶς τὴν βᾶσιν τοῦ Θεοῦ, τῆς θρησκείας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδεμία πρόοδος δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ εἰς οὐδὲν καὶ οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου.

Ὅπως δὲ εἰς ὅλα τὰ κράτη, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀγαπημένην μας Πατρίδα, ἡ κατάστασις εἶναι ἔτι χειροτέρα, ὅπου τὸ αἶσχος, τὸ ἄγος καὶ τὸ δράμα τῆς ἀδελφοκτονίας συνεχίζεται, καὶ τοῦ ὁποίου ἔνοχοι εἶναι ὅσοι, ἀπαρνηθέντες τὸν Θεὸν καὶ κάθε ἱερόν καὶ ὄσιον τῆς Θρησκείας μας καὶ τοῦ Γένους, ὑπακούουν εἰς εἰσηγήσεις ἐχθρῶν τῆς χώρας μας, ὑψώσαντες οὕτω μητροκτόνον χεῖρα κατὰ τῆς Πατρίδος.

Καὶ καθ' ἃ ἐπίσημοι πηγαὶ ἀναφέρουν, τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς ἀνταρσίας, ὀδηγούμενα ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ πάθους των καὶ τῆς ἀληθείας, ἐτόλμησαν νὰ βεβηλώσουν ἀκόμη καὶ Ἱεροῦς μας Ναοῦς εἰς τὴν μαρτυρικὴν Μακεδονίαν, καὶ νὰ κατακρεουργήσουν διακοσίους ἱερεῖς μας.

Τὰ ἐγκλήματα ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀκατανόμαστα ἀνοσιοργήματα, εἶναι ἄγρια, ἀπάνθρωπα, τρομερά, ἀπελπιστικά, πλὴν ἀληθινά!

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἣτις εἶναι συνυφασμένη μὲ τὸ Ἔθνος μας καὶ ἣτις τόσας ὑπηρεσίας προσήνεγκε κατὰ τοὺς ἀγῶνάς του, πενθεῖ σήμερον πένθος βαρὺ, βλέπουσα νὰ χύνεται ἀστείρευτον τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς εἰς ἀδελφοκτονίαν.

Σήμερον πλέον οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία οὐδὲ δικαιολογία διὰ τὰ κακουργήματα ταῦτα τῆς ἀνταρσίας καὶ ἀθείας. Δὲν εἶναι δυνατόν Ἕλληνας Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς νὰ δουλεύῃ Θεῷ καὶ Μαμμωνᾷ! Διὰ τοῦτο κάθε Ἕλληνας τῆς ἀνταρσίας, ὅστις διατηρεῖ εἰσέτι, ἔστω καὶ ἴχνος πίστεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ἰδανικά τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, πρέπει νὰ σπεύσῃ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς αἰώνιος καὶ θεόδητος ὀργανισμὸς, ἴσταται πάντοτε ὑπεράνω κομμάτων. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς πνευματικὸς θεῖος ὀργανισμὸς, ὅστις πηγάζει καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ πολιτικὰς μερίδας, καὶ ὡς ὀργανισμὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης, μένει πάντοτε ξένη πρὸς ἀνταγωνισμοὺς διὰ τὴν κατάληψιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

Οἰαδήποτε Κυβέρνησις καταλάβει τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας μας, ἡ Ἐκκλησία σέβεται αὐτήν, ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις αὕτη θὰ εἶναι χριστιανική, καὶ θὰ σέβεται καὶ αὕτη τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν προϋσταμένην τοῦ πνευματικοῦ τούτου ἱεροῦ οἰκοδομήματος Ἀνωτάτην καὶ ὑπερτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, ἣτις εἶναι ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ἡ Θεῖα δικαίω ποιμαίνουσα καὶ κυβερνῶσα τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ ξένη καὶ ψυχρὰ καὶ νεκρὰ ἡ Ἐκκλησία, ὅταν βλέπῃ, ὅτι καταπολεμεῖται καὶ εὐρίσκεται ἐν καταφανεῖ κινδύνῳ αὕτη αὕτη ἡ ὑπαρξίς τῆς καὶ ἡ ὑπόστασις τῆς. Τότε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ διαμαρτυρηθῆ, νὰ μὴ καυτηριάσῃ, νὰ μὴ διδάξῃ, νὰ μὴ κατηχήσῃ, νὰ μὴ ὑπερασπισθῆ, τέλος, τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ὡς πηγὴ ἀγάπης καὶ εἰρήνης, οὐχὶ μόνον θὰ δεχθῆ μετὰ χαρᾶς τὰ ἀνανήφοντα καὶ μετανοοῦντα τέκνα τῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ τὰ προστατεύσῃ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς, καθ' ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς.

Καὶ διερωτᾶται τις, πῶς εἶναι δυνατόν Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, γαλουχηθέντες μὲ τὰ νάματα τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, νὰ γείνωνται προδόται τῆς Πατρίδος; Ἡμεῖς εὐρίσκομεν μόνον τὴν παρήγορον ταύτην ἀπάντησιν: Ἀφοῦ μεταξὺ τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἓνα ἀριθμὸν τόσον μικρόν, εὐρέθη εἰς προδότης, ἦτο πολὺ φυσικόν, φέρ' εἰπεῖν, νὰ εὐρεθοῦν καὶ ὀλίγοι προδόται Ἕλληνες μεταξὺ τῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας μας.

Ἐπρεπεν ὅμως νὰ γνωρίζουν καλῶς οἱ ἀποστάται οὗτοι, ὅτι ἡ μέθοδος τῆς βίας, τῆς τρομοκρατίας, τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ εἰς σκοποὺς ὀρθοῖς καὶ λογικοῦς, μέθοδος οὕσα ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν οἰκτρᾶν.

Μόνον μὲ τὸ ὄπλον τῆς ἀρετῆς, τῆς δικαιοσύνης, τῆς θεοσεβείας δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ κατέκτησαν τὸν κόσμον οὐχὶ δι' ὄπλων καὶ μαχαιρῶν, ἀλλὰ διὰ μόνης τῆς γλώσσης.

Ἐάν, λοιπόν, τὸ κακὸν σύστημα τοῦ Κομμουνισμοῦ, τοῦ ἀπανθρώπου καὶ ἀθέου,

ἔστω καὶ ἐν καλὸν καὶ ἀγαθόν, ποὺ γνωρίζομεν ὅτι δὲν ἔχει, ἅς τὸ διακηρύξουν, ἅς τὸ διδάξουν, ἅς πείσουν, τέλος, τὸν λαὸν διὰ μόνου τοῦ λόγου, καὶ ἅς φροντίσουν νὰ ἐξαπλώσουν τὰ ὑψηλὰ διδάγματα του (!) εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ὅμως, ἀκριβῶς διότι οὐδὲν καλὸν ἔχουν νὰ διακηρύξουν περὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ, προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸν διὰ τῶν ὄπλων καὶ μαχαιρῶν καὶ ἀγρίων μεθόδων, τρόπος, ἄλλως τε, ὅστις καὶ ἐφηρομόσθη ὅπου καὶ ἐὰν ἐπεκράτησεν οὗτος, παντοῦ καὶ πάντοτε παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, εὗρισκομένου εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἀντιδράσῃ καὶ ἀντισταθῇ.

Ἀλλά, θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ γὰρ Αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς ὡς Παντοδύναμος, ἀπαλλάττων οὕτω τὴν ποίμνην Του ἐκ τῶν λύκων, οἵτινες λυμαίνονται αὐτήν.

Ἡμεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, οἱ σεβόμενοι καὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Πατρίδος,

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγίαν,
γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν,
γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ,
κι' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω
τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω ;

ὅπως πολὺ ἐπιτυχῶς ἐκφράζεται ὁ Ἑλλην Ὁρθόδοξος ποιητής, ἡμεῖς, λέγω, ἅς προσευχηθῶμεν, ἵνα Κύριος ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ, φωτίσῃ καὶ ὁδηγήσῃ εἰς μετάνοιαν, λέγοντες τὰς μεγαλειώδεις λέξεις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅτε ἦτο ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὗ γὰρ οἶδαςί τί ποιοῦσι».

Ταῦτα δὲ πάντα, ἀγαπητέ μοι ἀναγνώστα, ὑφίσταται ἡ ἀνθρωπότης, καὶ ὡς εἰκός, καὶ ἡ Πατρίς μας, διότι δὲν ἐτηρήθη καὶ δὲν ἐξετιμήθη δεόντως ἡ θεία τοῦ Σωτῆρος Ἐντολὴ περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ εἰρήνης, καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑφίσταται, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ θέσῃ ὡς βάσιν τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἄς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητοί, καὶ ἅς ἔχωμεν πάντοτε τὸ αἶσθημα τῆς εἰρήνης, διότι ἄνευ αὐτῆς, οὐχὶ μόνον οὐδεμία πρόοδος δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ καὶ ἡ καταστροφὴ εἶναι βεβαία καὶ ἀναπόφευκτος, ὡς νῦν διαπιστούμεθα ἐκ τῶν γεγονότων τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ κακῶν.

Ἄς διακατεχώμεθα πάντοτε μὲ τὸ ἱερὸν αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦμεν τὴν πρόοδον τῆς Πατρίδος μας, τοῦ χωριοῦ μας, τῆς παροικίας μας, τῆς οἰκίας μας, τοῦ ἑαυτοῦ μας, καὶ ἅς γείνωμεν ὅλοι ὑπέρμαχοι τῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης.

Ἄγαπήσωμεν ἀλλήλους... «Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος
τῆς Ἑλληνορθόδοξου Παροικ. Κάρδιφ (Ἀγγλίας)
Οἰκονόμος ΘΩΜΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Οἰκονόμος
Θωμάς Παπαδόπουλος

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παρθένον ἀρκετοὶ αἰῶνες ἀφ' ὅτου εἰς τὴν χώραν τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς δόξης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐτάφησαν τὰ σώματα τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐτάφη τὸ σῶμα ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνῆγον εἰς τὴν κορηπὶδα τῆς δόξης τὴν ἀθανασίαν τῆς γνώσεως.

Ὅμως οἱ αἰῶνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀφανίσωσι τὸ μεγαλεῖον τοῦ πνεύματος. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσι τὰ ἠθικὰ καὶ μεγαλειώδη διδάγματα, τὰ ὅποια ἐξεπέμφθησαν ὡς φάροι εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Αἱ μορφαὶ τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος ὑψοῦνται ὑπεράνω ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ὡς φωτοβόλοι ἀστέρες, λάμποντες καὶ σκορπῶντες τὸ ἄπλετον φῶς ἐν τῷ στερεώματι.

Εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν τοῦ μίσους καὶ τοῦ πάθους, εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ χλευασμοῦ, λάμπουσιν ἀκόμη περισσότερο αἱ ἀρεταὶ τῆς ἀγάπης, δικαιοσύνης καὶ τιμιότητος. Τὸ τέλειον, εἰς τὸ ὅποιον τείνει ἡ ἀνθρωπότης νὰ φθάσῃ, ἀντλεῖ δύναμιν καὶ ζωὴν ἐκ τῶν σοφῶν διδαγμάτων τῶν θεμελιωτῶν τῆς σκέψεως. Τὸ λογικὸν ἐτέθη ὡς βᾶσις τοῦ ὑψηλοτέρου οἰκοδομήματος, τὸ ὅποιον φέρει τὸ ὄνομα ἀλήθεια. Ἡ πραγματικότης πηγάζει ἐκ τῆς διαλεκτικῆς. Τὰ ἰδανικὰ ἐκ τῆς πίστεως πρὸς τὰ ἱερὰ τῆς Πατρίδος. Ἡ ἠθικὴ κατάρτισις τοῦ νέου εἶναι τὸ βασικὸν θέμα τῆς ἀρετῆς: «εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχὴν». Ἄνευ τούτου πᾶσα κοινωνικὴ πρόοδος δὲν ἐπιτυγχάνει καὶ φέρει ἀποτελέσματα καταστρεπτικά.

Εὐτυχία, εὐζωία, πολιτισμὸς ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἠθικῆς. Ταῦτα ὑπῆρξαν τὰ κύρια σημεῖα τῆς ἐρεῦνης τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος. Ἡ χώρα τοῦ ἠρωϊσμοῦ, ἡ χώρα τῆς ἐλευθερίας, ἡ χώρα τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὑπερήφανος δι' αὐτούς. Ἡ χώρα τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος, τῶν Θεο-

μοφυλῶν, τῆς Ἀλαμάνας, τῆς Γραβιάς, τοῦ Μεσολογγίου, τῆς Χίου, ὑψώνει φωνὴν πρὸς τὴν σημερινὴν γενεάν, πρὸς τὴν σημερινὴν νεολαίαν, καὶ ἱκετεύει θερμῶς νὰ παύσῃ τὸ μῖσος, τὴν κακίαν, τὴν ἡδονὴν, καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τῆς δόξης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ πίστις πρὸς τὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας, ἡ πεποίθησις πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ ἀνεπτυγμένου πνεύματος, πρέπει νὰ κυριαρχήσῃ καὶ νὰ τείνωσιν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν ἐνὸς μεγαλείου, τὸ ὅποιον ἔλαμψε διὰ μέσου τριῶν χιλιάδων ἐτῶν. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐλληνικῆς Φυλῆς μένει ἀθάνατον, ἡ δόξα ἀσβεστος. Ἡμεῖς ἄς ἀτενίσωμεν πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἄς ἀντλήσωμεν δύναμιν καὶ ἐνεργητικότητα διὰ τὸ μέλλον.

Τὸ παρελθὸν θὰ εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς σκέψεως καὶ ἐνεργείας, θὰ ἀποτελῇ δὲ τὸ βᾶθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηριχθῇ κάθε ἠθικὴ προσπάθεια τῶν νέων τῆς νέας Ἑλλάδος.

Ἕλληνες, τέκνα τῶν γενναίων προγόνων, συνεχίσατε τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἠθικῆς.

Κάθε ρανὶς ἐκ τοῦ αἵματος ὁποιοῦδήποτε Ἕλληνοσ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ πράγματα. Ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κόμματα καὶ ἰδεολογίας. Μὲ τὴν ἀκράδαντον πίστιν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν Πατρίδα, θέσατε ὡς πρόγραμμα προόδου καὶ ἀναπτύξεως τὸ τοῦ Εὐριπίδου:

«Τρεῖς εἰσὶν αἱ θεῖαι χάριτες τὰς χρεῶν σ' ἀσκεῖν τέκνον, θεοὺς τε τιμᾶ, τοὺς τε θρέψαντας γονεῖς, νόμους τε κοινούς πατρίδος, καὶ ταῦτα ποιῶν, κάλλιστον βίον ἔξεις εὐκλείας ἀεὶ».

Ἰγνάτιος Παύλου Παπάζογλου
(Φοιτητῆς Φιλολογίας)

**Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. 'Ιάκωβος
μετά τοῦ *Ηγουμένου τῆς 'Ι. Μονῆς *Υψηλοῦ *Αρχιμ. κ. Σεραφείμ
καὶ τοῦ Οἰκον. κ. Συμ. Κωνσταντινίδου.*

ΤΑ ΚΟΛΛΥΒΑ

Κτυπάει τοῦ Ψυχοσάββατου βαρεία - βαρεία ἡ καμπάνα
καὶ νυσταγμένος ὁ παπᾶς τὸν ὄρθρο του ἀρχινᾷ·
στὸ φτωχικό της κοιτέται ἄρρωστ' ἡ χήρα ἡ μάννα
καὶ μὲ παράπονο ξυπνοῦν τὰ δυό της ὄρφανά.

Σ' ἓνα τραπέζι ξύλινο, δίχως κανένα ξάρτι,
ρηχὸ ἓνα πιάτο κόλλυβα στὴ μέση καρτερεῖ,
δίπλα τοῦ ἀνδρός της τ' ὄνομα σ' ἓνα συγχωροχάρτι
καὶ παραπέρα ἓνα μικρὸ πεντάρικο κερί.

— Σύρτε, παιδιά, τὰ κόλλυβα στὴν ἐκκλησιά τρεχᾶτοι,
ναῦρη ἡ ψυχὴ τοῦ δύστυχου πατέρα σας δροσιᾷ.

— Πεινᾶμε, μάννα, δόσε μας πρῶτα νὰ φᾶμε κᾶτι
κ' ὕστερα πᾶμε τρέχοντας κ' οἱ δυὸ στὴν ἐκκλησιά.

— 'Απ' τὸ καρβέλι τὸ στερνὸ τρεῖς φέτες ἔχουν μείνει
φάτε τῆς δυὸ κι' ἀφήσετε σ' ἐμὲ τὴν πειὸ μικρή.
Κι' ἂν δὲν χορτάσετε μ' αὐτές, φάτε, παιδιά, κ' ἐκείνη
εἶναι στεγνὰ τὰ χεῖλη μου κ' ἡ γλῶσσά μου πικρή.

Τρῶνε τῆς δυὸ, τρῶνε τῆς τρεῖς μ' ἀχόρταγο τὸ στόμα
καὶ δὲν ἀφίνουν ψίχουλο νὰ πέση χάμω ἐκεῖ.

— Μάννα, ἦταν λίγο τὸ ψωμί, μάννα, πεινᾶμε ἀκόμα,
μάννα, πῶς θέλεις νᾶβγωμε στὸ δρόμο νηστικοί;

Θωρεῖ ἡ φτωχὴ τὰ κόλλυβα κι' ἄθελα ψιθυρίζει:

— Βουβάσου, πόνε, μέσα μου καὶ θλίψι περισσὴ!
"Εδῶκα 'γὼ τὴ φέτα μου κ' ἡ πείνα μὲ θερίζει,
δόσε, πατέρα δύστυχε, τὰ κόλλυβά σου ἐσύ...

Κι' ἀπλώνοντας τρεμουλιασιὰ χλωμὸ κι' ἄσαρκο χέρι,
παίρνει κι' ἀνάβει τὸ κερί μὲ θλιβερὴ καρδιά,
μοιράζει καὶ τὰ κόλλυβα σὲ δυὸ μονάχα μέρη
καὶ λέει ἀναστενάζοντας:—Χορτάσετε, παιδιά!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ - ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ήτανε Σάββατο, ημέρα σημαδιακή, πού ή κυρά-Σταμάτενα είχε στείλει την κόρη της την Έλενίτσα, κορίτσι ὄμορφο δεκαοχτώ χρονῶν, νά γεμίση τή στάμνα. Ἐκεῖ ή Έλενίτσα συναπάντησε και ἄλλα κορίτσια τοῦ χωριοῦ και ἀρχίσανε τὰ δικά τους. Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὴν νεότητα, ὅταν συναντηθῆ, και μάλιστα χωριατοπούλες, σ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ἡλικία! Πόσα πράγματα δὲν ἔχουν νά ποῦν!

Ἡ ὥρα πέρασε ὀλίγον και ή κυρά-Σταμάτενα ἄφρισε ἀπὸ τὸ θυμὸ της. Σὰν ἐπέστρεψε ή Έλενίτσα, σὰν νοτιὰ ἀγριεμένη ἐξέσπασε ἐπάνω στοῦ κορίτσι της. Κατάρεις, κακό, βλαστήμιες:

— Νά σὲ πάρη ὁ Χάρος! νά σὲ φάη ή λούβα! νά σ' ἔχω νεκρὴ αὔριο!

Αὐτὰ τὰ κακὰ και ἄπρεπα λόγια βγαίνανε μὲ πείσμα και κακία ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μάννας, τῆς κυρά-Σταμάτενας. Αὐτὴ ή ἄγρια λύσσα πιάνει δυστυχῶς στοῦ παραμικρὸ σφάλμα τοῦ παιδιοῦ. "Ὅλες σχεδὸν ή μαννάδες στὴν ὠραία Ἑλλάδα μας, ἔχουν δυστυχῶς τὴν πολὺ κακὴ συνήθεια νά βλασφημοῦν. "Ὅχι γιατί δὲν ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους, ὄχι γιατί στεροῦνται φίλτρο και στοργὴ πρὸς αὐτὰ· κάθε ἄλλο, ἀλλὰ αὐτὸ συμβαίνει δυστυχῶς ἀπὸ κακὴ συνήθεια. Ποιὸς νά τὰς διδάξῃ; ποιὸς νά τὰς ἀποδείξῃ τὸ ἄτοπον; "Ὅλοι ἔχουν τὴν ἴδια συνήθεια, ὅλοι βλασφημοῦν και καταριῶνται τὰ παιδιά τους.

Ἡ Έλενίτσα, σὰν ἄφησε τὴ σιάμνα στοῦ μερος της, στάθηκε και ἔβλεπε τὴ λυσσασμένη μάννα της, πού αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νά τὴν καταριέται. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρικυμία, μέσα σ' αὐτὸ τὸ κακό, σωριάστηκε ἀπότομα ή Έλενίτσα στὴ γῆ, σὰν δένδρι πού τὸ ξερρίζωσε ὁ ἄγριος βορριάς.

Τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νά ἔλθῃ, και, πρὸ πάντων, ὅταν μὲ τόση λύσσα τὸ προσκαλοῦμε. Ὁ κακὸς λόγος ἔπιασε,

ή συμφορὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα και εἰσήλθε μέσα στοῦ σπίτι τῆς λαχανιασμένης μάννας, πού μὲ τὸ τίποτε πετροβολοῦσε μὲ τῆς πειὸ βαρύτερες κατάρεις και βλαστήμιες τὸ παιδί της, τὸ καμάρι της, πού τὸ καμάρωνε και τὸ χαιρότανε ὅλο τὸ χωριό.

Και τώρα κλαίει και κτυπιέται, μετανοεῖ γιὰ τὴ συμφορὰ πού τὴν ἤυρε.

* *

Πέρασαν τρία χρόνια πού ή Έλενίτσα, πιασμένη χειροπόδαρα στοῦ κρεββάτι της, ἔμεινε ἀκίνητη, και μόνον ὅταν τὴν κινούσες κινούντανε. "Ὅλο τὸ χωριὸ ἐλυπεῖτο κατάκαρδα τὸ δόλιο τὸ κορίτσι· ἐπάνω στὴ νεότητὴ του νά πάθῃ τέτοιο κακό! Περνοῦσε ὁ καιρὸς και οὔτε οἱ γιατροὶ οὔτε οἱ γιάτρισες μπορούσανε νά κάμουν τίποτε στὴν κοπέλλα, πού ἦτανε σὰν πτώμα ἀκίνητη στοῦ κρεββάτι της.

Τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ χωριοῦ ἐρχόντανε τακτικὰ και τὴν παρηγορούσανε μὲ γλυκὰ λόγια παρηγοριάς. Ἀλλὰ ἐκείνη, ὅταν ἔβλεπε τῆς φιλινάδες της, ἀναστέναζε και γεμίζονε δάκρυα τὰ μεγάλα και γαλανὰ μάτια της. Κάθε στιγμή ή Έλενίτσα παρακαλοῦσε θερμὰ τὴν Ἁγίαν Παρθένα.

Μόνον σὲ κείνη εἶχε τὸ θάρρος της. Ἡ μάννα πάλι δὲν περνοῦσε Παρασκευὴ πού νά μὴ κάμη παράκλησι πρὸς τὴν Παναγία. Νύκτα-μέρα φώναζε και ἔλεγε:

— Παρθένα μου, συγχώρα με τὴν ἁμαρτωλὴ ἔπταισα, κάμε τὸ ἔλεός σου σὲ μιὰ ἁμαρτωλὴ μάννα. Μὴ παραβλέψῃς τὸν πόνο μου και τὴ συμφορὰ μου. Μ' αὐτὰ τὰ θερμὰ λόγια παρακαλοῦσε ἕνα βράδυ ή Σταμάτενα τὴν Παρθένα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶδε στοῦ ὄνειρό της ἕνα γέροντα σεβάσμιο και τῆς λέγει μὲ ἄκρα ἀγαθότητα:

— Εἶδες, παιδί μου, τί κακὸ ἔκαμες στοῦ παιδί σου νά τὸ βλασφημᾷς και νά

τὸ καταριέσαι ; Εἶναι, παιδί μου, μεγάλη ἄμαρτία γὰ καταριέσθε τὰ παιδιά σας. Ὁ Χριστὸς ὄχι μόνο δὲν θέλει νὰ καταριώμεθα τὰ παιδιά μας, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ μὲ ξεχωριστὴ ἀγάπη, ἀλλὰ δὲν θέλει οὔτε καὶ τοὺς ἐχθρούς μας ἀκόμα. Ὁ Θεὸς ἀρκετὰ σὲ ἐπαίδευσε γιὰ τὴ κακὴ σου συνήθεια καὶ τώρα θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι στὴ ζωὴ σου πλέον δὲν θὰ ἔβγῃ κακὸς λόγος ἀπὸ τὸ στόμα σου, οὔτε καὶ γιὰ τὰ ζῶα ἀκόμα, γιατί κι' αὐτὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι δημιουργήματα.

Τὸ ἴδιο βράδυ καὶ ἡ Ἐλενίτσα εἶδε τὴν Ἁγία Παρθένα, πού μόνο σ' αὐτὴ εἶχε τὸ θάρρος της, νὰ λέγῃ πρὸς αὐτήν:

— Τί ἔχεις Ἐλένη, παιδί μου, καὶ κλαῖς μέρα καὶ νύχτα ; Μὴ νομίσης, παιδί μου, ὅτι δὲν ἄκουσα τὴν παράκλησί σου καὶ ἄργησα νὰ ἔλθω Ὅχι, παιδί μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού οὔτε ἡ μητέρα Του δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραβῆ. Δός μου, παιδί μου, τὰ χέρια σου (καὶ τὴν ἐτράβηξε καὶ τὴν ἐσήκωσε ὀλίγον καὶ ἔγινε ἄφαντη).

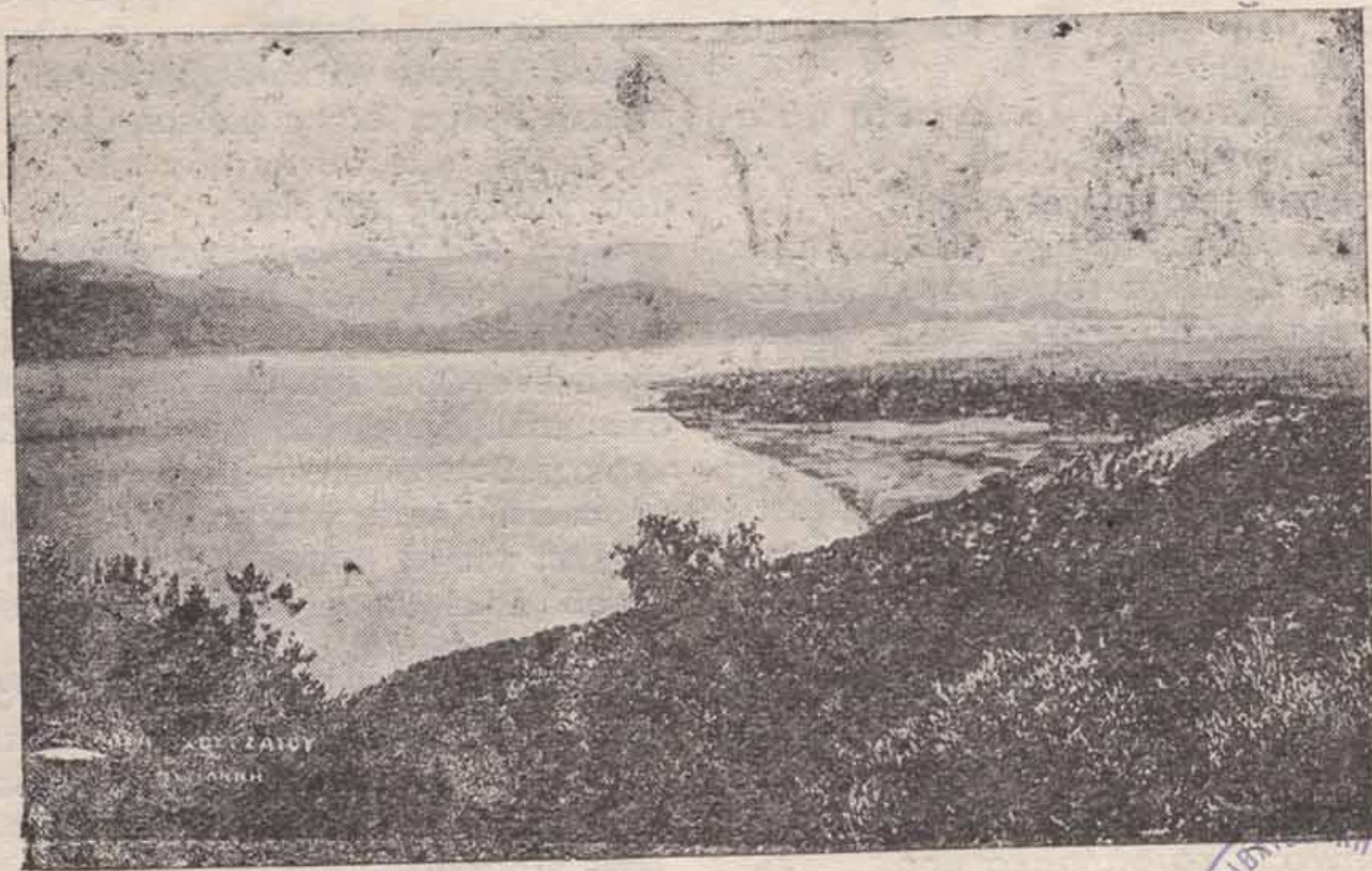
Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Ἐλενίτσα ἦτο πλέον καλά. Τὸ πρωτὶ κατέβηκε ὀλί-

γον ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ περπάτησε. Τί ἔγινε δὲν περιγράφεται μέσα στὸ χωριό ! Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διαδόθηκε πὼς ἡ Ἁγία Παρθένα ἔκαμε τὴν Ἐλενίτσα καλά καὶ ὁ κόσμος ἔτρεχε νὰ μάθῃ γιὰ τὸ θαῦμα. Τὸ σπῆτι ἔγινε προσκύνημα.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει βαθειὰ μέσα στὸ εἶναι του τὴν πίστι ἄδολη καὶ ἀγνή πρὸς τὸν Θεό. Ἐβλεπε κανεὶς στὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ζωγραφισμένη τὴν χαρὰ, τὴν εὐγνωμοσύνη, καὶ τὰ μάτια ὄλων νὰ εἶναι βουρκωμένα καὶ γεμάτα δάκρυα. Ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στόματα ἔβγαινε δοξολογία ἀπὸ τὴν καρδιά, ἀγνή καὶ τίμια : Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Ἅγιος Θεὸς καὶ ἡ Ἁγία Παρθένα, πού εἰσήκουσε τὴν δέησι τὴν θερμὴ τῆς μάννας καὶ στὴ πίστι πού εἶχε ἡ κόρη, πού μόνον ἀπὸ τὴν Θεομήτορα ἤλπιζε νὰ εὖρη ἐκεῖνο, πού τὸ κακό της ἀφήρεσε.

Αὐτὴ ἡ πίστις ἡ ἀσάλευτη εἶναι ἐκείνη, πού βιάζει τὸ Θεῖον.

ΜΕΝΤΩΡ

Ὁ πανοραματικὸς Κόλπος τῆς Γέρας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΥΠΑΚΟΗ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ γαιοκτήμονος Π. κατοικοῦσε σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόλι. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἦτο ἄρρωστος, δι' αὐτὸ ἐκάθητο στὸν κήπὸ του, μέσα σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ πόδια σκεπασμένα, καὶ ὀλίγον παρέκει ἐκάθητο σ' ἓνα κάθισμα ἢ κόρη του Κατίνα, ἢ ὁποῖα ἐδιάβαζε μὲ περιέργειαν ἓνα μυθιστόρημα.

Κεῖνη τὴν ὥρα εἶχεν ἔλθει ὁ ἰατρὸς Μ., ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸν ἀσθενῆ, ἔδωσε σ' αὐτὸν μιὰ συνταγὴ. Μόλις ἔλαβε τὴν συνταγὴ ὁ Π., ἐστράφη πρὸς τὴν κόρη του καὶ εἶπε σ' αὐτήν :

— Κατίνα, θὰ μοῦ κάνης τὴν χάρι νὰ πᾶς στὴν πόλι διὰ νὰ φέρης τὰ φάρμακά μου ;

Μόλις ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Κατίνα, ἐζάρωσε ὀλίγον τὰ φρύδια της καὶ ἀπήντησε κάπως μὲ θυμόν :

— "Αφῆσέ με, πατέρα μου, σὲ παρακαλῶ, νὰ τελειώσω τὸ μυθιστόρημά μου καὶ ἔπειτα πηγαίνω στὴν πόλι.

— Εἶναι ἀνάγκη, κόρη μου, νὰ πᾶς ἀμέσως, γιατί ἔχω φοβεροὺς πόνους στὰ πόδια μου, τῆς εἶπεν ὁ πατέρας της, λυπημένος γιὰ τὴν παρακοή της.

— Μά, πατέρα, ἐπανελάβε ἡ Κατίνα, σὲ λίγο θὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ ὁ θεῖός μου Χαράλαμπος διὰ νὰ πάγῃ στὴν πόλι. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ φέρῃ τὰ φάρμακά σου.

— Δὲν ξέρουμε, κόρη μου, ἂν θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά μας ἢ ὄχι σήμερα ὁ θεῖός σου. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ τὰ φάρμακά μου.

— Καλά, καλά, πηγαίνω, εἶπε μὲ θυμόν ἡ Κατίνα.

Καί, ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν συνταγὴ ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἐφόρεσε τὸ καπέλλο της καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν πόλι.

Μόλις ἔφθασε στὴν ἐξώθυρα τῆς οἰκίας των, συνήντησε τὸν ἰατρὸν, ὁ ὁποῖος ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ μὲ τ' ἀμάξι του καὶ τῆς εἶπε :

— Κατίνα, ἐγὼ πηγαίνω στὴν πόλι. Ἐὰν θέλῃς, ἔλα μέσα στ' ἀμάξι μου.

Ἡ Κατίνα ἐμβῆκε μέσα, ἀλλ' ὀλίγο τροπιασμένη, γιατί ὁ γιατρὸς εἶπε σ' αὐτήν :

— "Ακουσε, Κατίνα, μιὰ ἱστορία, ποῦ θὰ σὲ πῶ καὶ ἡ ὁποῖα εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ σὲ ὠφελήσῃ. "Όταν ἤμουναι παιδί δεκατριῶν ἐτῶν, εἶχα συμφωνήσει μὲ μερικοὺς συμμαθητάς μου νὰ πᾶμε στὸ παραθαλάσσιο νὰ κολυμβήσουμε. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἔκανε φοβερὴ ζέστη. Μόλις ξεκινήσαμε, συνήντησα τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε : «Ἰάκωβε, εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν διεύθυνσί του, διότι πρόκειται περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως». Φαντάζεσαι, Κατίνα, τὴν στενοχώρια μου. Γιατί, ἀντὶ νὰ πάγω στὸ κολύμβημα διὰ νὰ δροσιοθῶ, θὰ περπατοῦσα περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα μέσα στὴ ζέστη, γιὰ νὰ πάγω τὸ γράμμα ἐκεῖ ποῦ μὲ διέτασσε ὁ πατέρας μου. Ἐφοῦ ἐσκέφθηκα λίγον, εἶπα στοὺς συμμαθητάς μου: «Πηγαίνετε, φίλοι μου, νὰ κολυμβήσετε μόνοι σας. Ἐγὼ θὰ πάγω ἐκεῖ ποῦ μὲ στέλλει ὁ πατέρας μου». Καὶ μὲ καλὴ καρδιά ἐπῆρα τὸ γράμμα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ πατέρα μου. Τότε εἶδα αὐτὸν ποῦ ἐδάκρυσεν καὶ μοῦ εἶπε : «Σὲ εὐχαριστῶ, Ἰάκωβε, γιατί προτίμησες νὰ στερηθῆς τὴν διασκέδα-

σί σου, παρά νά παρακούσης τήν διαταγή μου». Καί οἱ μὲν φίλοι μου ἔφυγαν μόνοι τους, δυσαρεστημένοι γιατί ἔχασαν τήν συντροφιά μου, ἀλλ' ὁ πατέρας μου, ἀφοῦ μὲ συνώδευσε ὀλίγα βήματα γιά νά μοῦ δώσῃ μερικές ὁδηγίες, ἔπειτα ἔβαλε τὸ χέρι τοῦ στὸν ὤμῳ μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ δάκρυα στοὺς ὀφθαλμούς: «Ίάκωβε, ξέρω ὅτι εἶσαι ἀνέκαθεν ἓνα καλὸ παιδί· νά ἔχῃς τήν εὐχή μου». Ὅταν ἐξετέλεσα τήν διαταγή τοῦ πατέρα μου καὶ ἐπέστρεψα στὸ σπίτι μας, τότε παρετήρησα μιὰ ἀσυνήθη κίνησι σ' αὐτό. Εἶδα τοὺς γείτονάς μας νά πηγαινοέρχωνται ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ μιὰ γειτόνισσά μας, μόλις μὲ εἶδε, μοῦ εἶπε μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ λυγμούς: «Ίάκωβε, ὁ πατέρας σου ἀπέθανε ἀπὸ συγκοπήν τῆς καρδίας, μόλις ἀπεχωρίσθη ἀπὸ σένα». Κατίνα, εἶμαι τώρα γέρον, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης δοξάζω τὸν Θεό, γιατί τὰ τελευταῖα λόγια, ποὺ ἤκουσα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἦσαν: «Ίάκωβε, ξέρω ὅτι εἶσαι ἀνέκαθεν ἓνα καλὸ παιδί, νά ἔχῃς τήν εὐχή μου». Μόνη σου φαντάζεσαι πόση λύπη θὰ εἶχα μέχρι σήμερον, ἂν ἤρνούμην νά ἐκτελέσω τήν τελευταία του χάριν, ποὺ ζήτησε

ἀπὸ ἐμένα ὁ πατέρας μου πρὸ τοῦ θανάτου του.

Μόλις ἐτελείωσε τήν ἱστορία τοῦ ὁ γέροντος ἰατροῦ, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά του. Ἀλλὰ καὶ ἡ Κατίνα ἐδάκρυσε ἐπίσης ἀπὸ τὴν συγκινητικὴν ἱστορία τοῦ ἰατροῦ καὶ ἀμέσως ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπόφασι: Οὐδέποτε στὸ ἐξῆς θὰ παρακούσω τοὺς γονεῖς μου. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι ἡ Κατίνα μὲ τὰ φάρμακα, ἀμέσως ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καὶ εἶπε σ' αὐτόν:

— Συγχώρησέ με, πατέρα μου, γιατί σὲ ἐστενοχώρησα σήμερον τὸ πρωὶ μὲ τὴν παρακοή μου.

— Σὲ συγχωρῶ, παιδί μου, ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ πατέρα της.

Ἡ Κατίνα ἐνεθυμεῖτο πάντοτε τὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ ἰατροῦ καὶ δι' αὐτὸ ὑπήκουε ἀπὸ τότε μὲ προθυμία τοὺς γονεῖς της. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ συνήθισε νά ὑπακούῃ καὶ στὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, πρὸς μεγάλην χαρὰ καὶ εὐτυχία τῶν γονέων της, ἀλλὰ καὶ ἰδικῆς της.

Ε. Ε.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΥΔΑΤΑ ΓΑΒΑΘΑ

Εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Γαβαθᾶ, κείμενον εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Ἀντίσσης, καὶ ὅστις εἶναι ἐπίκειον τῶν κοινοτήτων Ἀντίσσης, Βατούσης, Ρεύματος, Πτεροῦντος, Χυδήρων καὶ Τσίθρας, καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ. εἰς τὰς ὑπώρειας τοῦ λόφου Ἀνεμοβοῦνι, παρά τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ὑπάρχει πηγὴ, ἐξ ἧς ἀναβλύζει ἄφθονον χλιαρὸν ὕδωρ, ὃπερ ἔχει καθαρτικὴν δύναμιν καὶ παρέχει μεγάλην ὠφέλειαν εἰς τοὺς πίνοντας αὐτό. Τὸ ὕδωρ τοῦτο ἦτο γνωστὸν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν νῆσον μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι Ἀνατολήν, καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας πολλοὶ Χριστιανοὶ καὶ Ὀθωμανοὶ κατὰ τοὺς μῆνας Αὐγούστου καὶ Σεπτέμβριον μὲ λέμβους καὶ πλοῖα

ἤρχοντο καὶ, πίνοντες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, εὕρισκον μεγάλην ὠφέλειαν. Διὰ τὸ ὕδωρ τοῦτο, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὴν χρονολογίαν, ἀπεστάλη ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς ἐλδικός, ὅστις εἰς φιάλας ἔλαβε δεῖγμα ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦτο, ὃπερ ἀναλυθέν, εὐρέθη πολὺ ἐπωφελές, ἐλλείψει ὁμῶς καταλλήλων ἐγκαταστάσεων, δὲν διεφημίσθη καὶ τούτου ἕνεκα ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἔπαυσαν νά ἔρχωνται ἐπισκέπται. Ἐχω δι' ἐλπίδος, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ γίνωσι τὰ κατάλληλα οἰκήματα, ὅποτε οἱ ἐπισκέπται θὰ πολλαπλασιασθῶσιν.

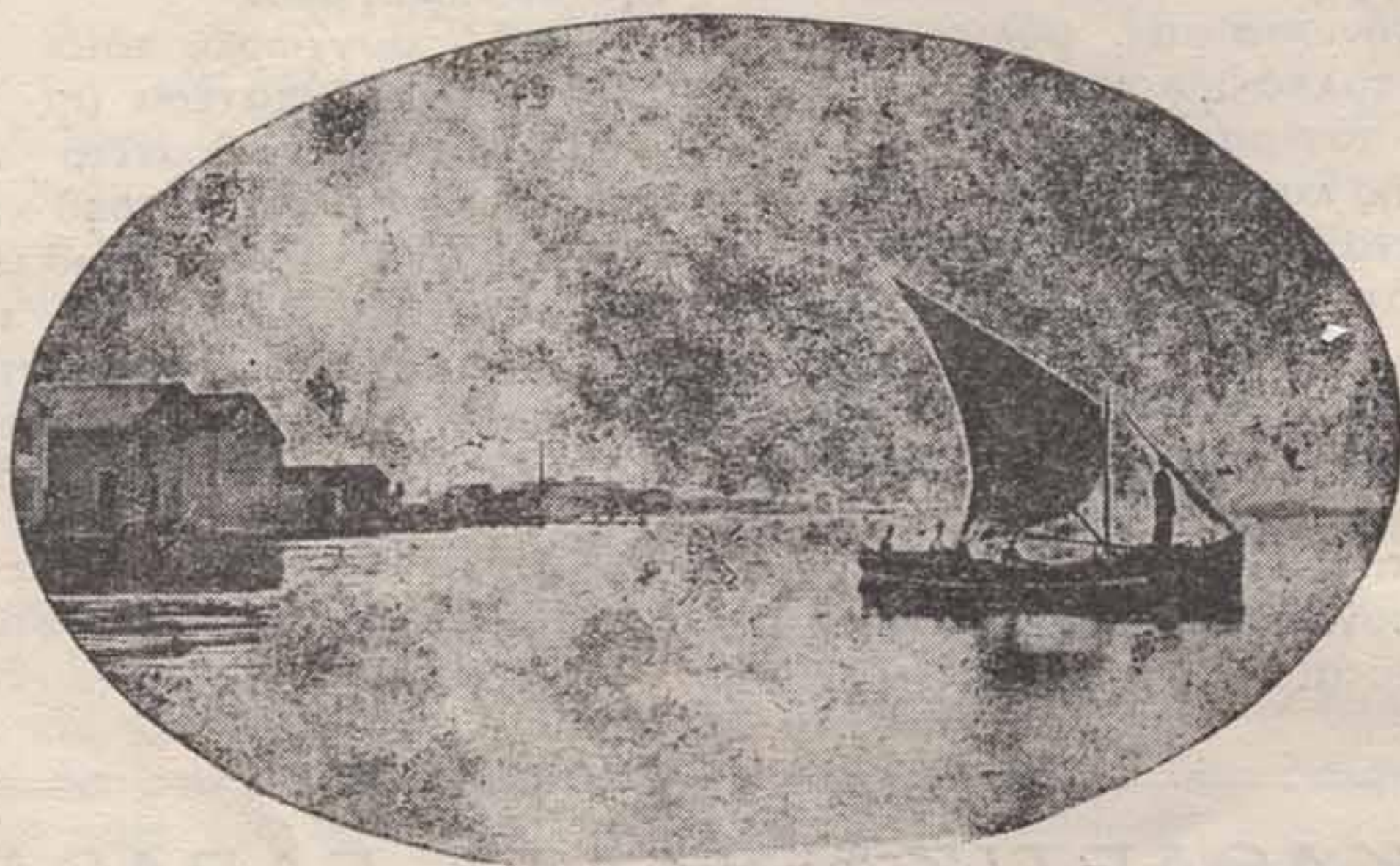
Ἀριστοτέλης Χατζηγεωργίου

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

Λουλοῦδι δωδεκάφυλλο
καὶ μοσκομυρισμένο,
ποὺ τὸ κλωνάρι σοῦκοψαν
κι' ἀπὸ καιρὸ θλιμμένο,
ἔχειρες στὰ μισόξενα
τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σου
κι' ἡ θλίψη ἀργομάρανε
τὴν ὄψι τῶν παιδιῶν σου.

Λουλοῦδι δωδεκάφυλλο
— νησιά μου ἀγαπημένα —
ξανάρθε πάλι ἢ ἀνοιξι
γιὰ νᾶστε ἀνθισμένο,
κι' ἡ Μάννα ποὺ σᾶς γέννησε
μὲ τὴν μοσχοβολιά σας
θαῦρη τὴν εὐτυχία της
μὲ σᾶς στὴν ἀγκαλιά σας.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Τὸ Πέραμα Γέρας

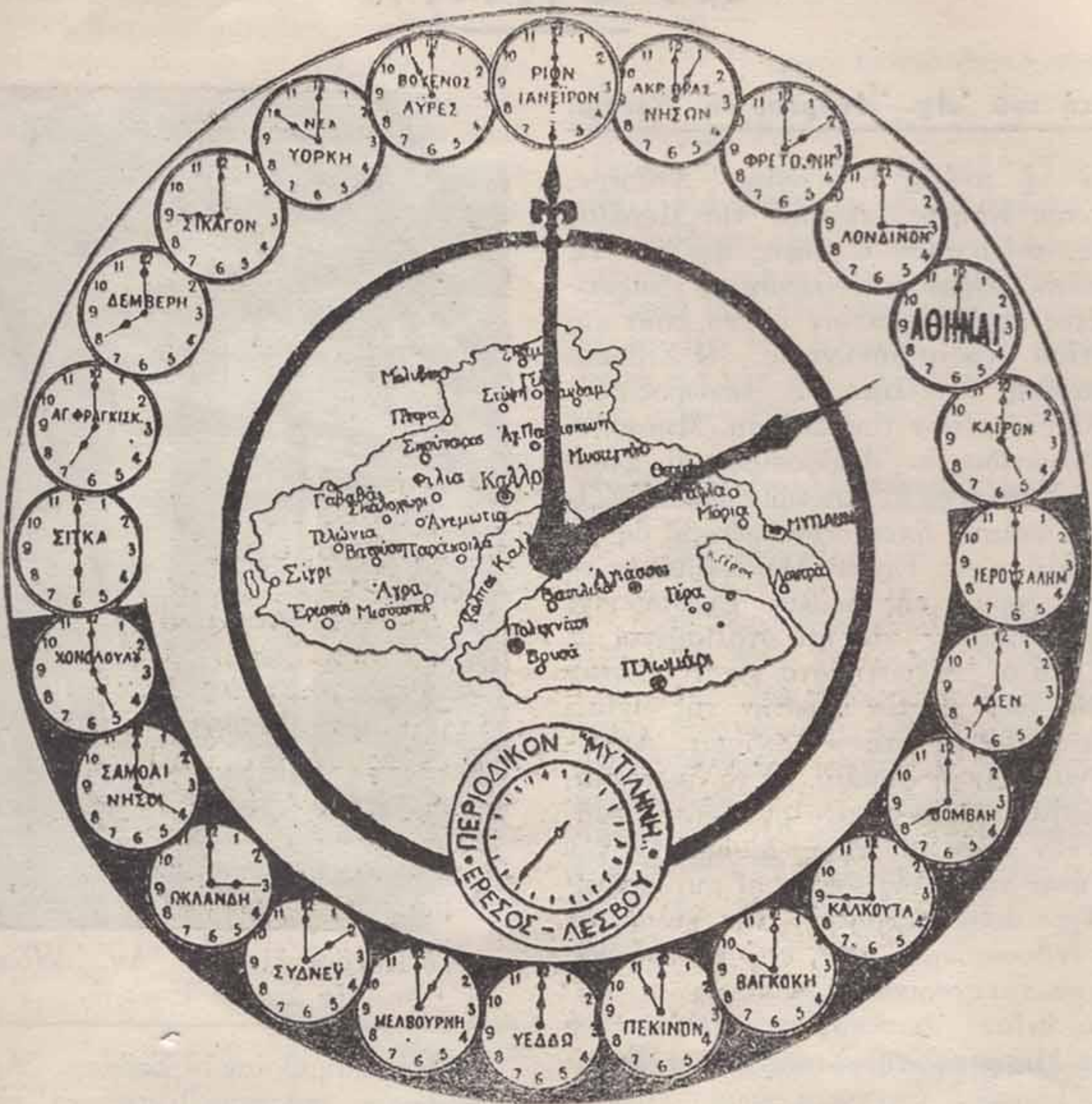
ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Νησι ποὺ σὲ τραγούδησαν τὰ Σαπφικά τὰ χεῖλη,
διαμάντι μέσα στὰ νησιά,
νησι ποὺ καὶς ἀκοίμητο μὲ τὴν ἑλληὰ καντήλι
στὴν πονεμένη Παναγιά,
πόσο ποθῶ νὰ ζήσω πιά μέσα στὴν ἀγκαλιά σου
καὶ καὶ νὰ σβύσω σιγαλά...
σὰν τὸ θαλασσοφίλημα ποὺ σβεῖ στὴν ἀμμουδιά σου
γλυκά, γλυκά.!

Δ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Ἐν' ἀνοιξιάτικο πρωτὶ
βγήκα στὴ Μυτιλήνη
καὶ μέθυσ' ἀπ' τὴν ὡμορφιά
κι' ἀπὸ τὶς εὐωδιές.
Τώρα τὴ σκέψη μου κρατεῖ
καὶ τὴ ψυχὴ μου κλείνει
νὰ τριγυρίζη σκλάβα της
στὶς ὥρηες ἀμμουδιές.

ΔΙΟΝ. ΛΑΓΟΥΔΑΚΗ

Σύγκρισις ὥρῶν κατὰ πόλεις.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Θέλετε νὰ ἰδῆτε, νὰ αἰσθανθῆτε, νὰ ἀκούσετε κάτι τὸ ἀληθῶς θεῖον, αὐτὸ εἶναι τὸ «Πάτερ ἡμῶν».

Τὸ μόνο δικαίωμα πὺν ἔχει κανεὶς ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, εἶναι νὰ κάμνη τὸ καθήκον του. Ὅλοι ἔχομεν καθήκοντα ἀπέναντι ὄλων.

Ἡ γλῶσσα πολλὰς φορὰς ἀπατᾷ, οἱ ὀφθαλμοὶ ὁμως οὐδέποτε.

Εἰς τοὺς δρόμους βλέπεις τοὺς τρόπους τοῦ φίλου σου, εἰς τὸ σπίτι τὴν ἀνατροφὴν σου, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ δόγμα του, καὶ εἰς τὸ κατάστημά του τὴν Θρησκείαν του.

Χ Ρ Ο Ν Ι Κ Α

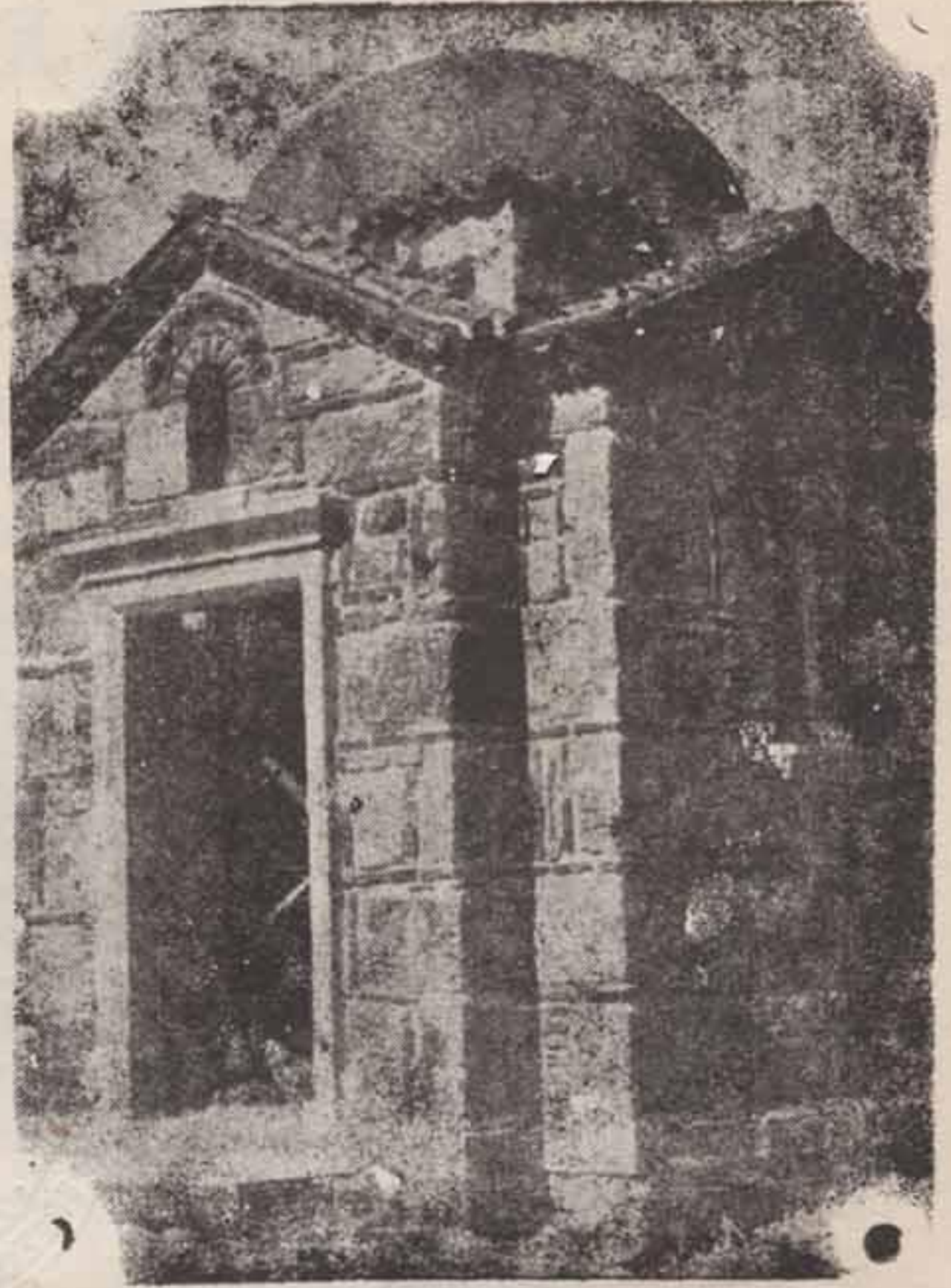
Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου ἐν Ἐρεσσῷ.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, Ἐπισκόπου Κρήτης, ποιητοῦ τοῦ Μεγάλου Κανόνος, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος σώζεται εἰς τὴν Σκάλαν Ἐρεσοῦ, ἐτελέσθη μὲ ἑξαιρετικὴν ἐφέτος μεγαλοπρέπειαν ἢ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωθεῖσα ἐτησίᾳ πανηγυρίς. Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος μετὰ τῶν φιλοξενουμένων του Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου καὶ Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰακώβου ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονὴν Ὑψηλοῦ, ὅπου εἶχον μεταβῆ ἀφ' ἐσπέρας, ἦλθον εἰς Ἐρεσσὸν τὴν Κυριακὴν τὸ πρωί. Ὁ δρόμος τῆς Σκάλας Ἐρεσοῦ εἶχε στρωθῆ μὲ δάφνας καὶ ἦτο στολισμένος μὲ ἀψίδας, τὰ δὲ καταστήματα εἶχον σημαιοστολισθῆ, ἐνῶ εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας, ὅπου θὰ ἐφιλοξενοῦντο οἱ Σεβασμ. Ἀρχιερεῖς, ἐκνυμάτιζεν ἡ σημαία μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔμβλημα τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ, καθ' ὅλην δὲ τὴν μέχρη τοῦ ναοῦ διαδρομὴν τοῦ αὐτοκινήτου τῶν Ἀρχιερέων, οἱ συγκεντρωμένοι Χριστιανοὶ ἐξεδήλουν τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἐνῶ οἱ κώδωνες ἐσήμαινον πανηγυρικῶς.

Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰάκωβος, ἀγαπητὸς πρόην Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης, τὸν ὁποῖον μὲ μεγάλην χαρὰν εἶδον οἱ συμπολιταί μας ὡς Ἀρχιερέα, ἱεουργοῦντα διὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἐρεσσόν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου, ὁ ἱερουργὼν Ἀρχιερεὺς ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον, συγκινήσας τοὺς ἑορταστάς.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐγένετο δεξίωσις ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου αἰδεσιμ. Οἰκονομοῦ Συμεὼν Κωνσταντινίδου, εἰς ἣν προσῆλθον αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς Κοινότητος. Ὁ Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος, προσφωνήσας, διηρομήνευσε τὴν χαρὰν τῶν κατοίκων, ἀξιοθέντων τῆς μεγάλης τιμῆς τῆς ἐπισκέψεως τριῶν διακεκοιμένων ἐκκλησιαστικῶν κορυφῶν, εἰς τοῦτον δ' ἀπήντησαν οἱ Σεβασμ. Ἀρχιερεῖς, ἐπιδεικνύσαντες τὰς εὐλογίας των πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς Ἐρεσοῦ.

Τὸ Κουβούκλιον τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου ἐν Σκάλα Ἐρεσοῦ.

Μετὰ μεσημβρίαν οἱ Σεβασμ. Ἀρχιερεῖς ἀνεχώρησαν, προπεμφθέντες μετ' εὐλαβείας ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν προκρίτων.

X.

Ἐπίσημοι ἐπισκέπται.

Προσκλήσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας ἀφίχθη εἰς Μυτιλήνην τὸν παρελθόντα Αὐγούστον ὁ διαπρεπὴς Βυζαντινολόγος, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἀναστάσιος Ὁρλάνδος. Ὁ κ. Ὁρλάνδος μετέβη μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς Ἀγλαδορὴν διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν κατὰ τὸ 1938 ἀνακαλυφθεῖσαν μεγάλην Βασιλικὴν τοῦ Ε' αἰῶνος καὶ προβῆ εἰς ἀνασκαφάς.

Ἐπίσημοι ἐπισκέπται.

Ἡ Μυτιλήνη εἶχε τὴν τιμὴν νὰ φιλαξενῆ τὸν π. μῆνα τὸν Γενικὸν Πρόξενον τῆς φί-

λης Τουρκικῆς Δημοκρατίας κ. Χακῆ Κεντλή. Ὁ κ. Χακῆ Κεντλή, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ὑποπροξένου κ. Καμράν Ἀτζέτ, ἐπεσκέφθη τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχάς. Ἐπεσκέφθη ὡσαύτως τὸ Βοστανεῖον Ἱερὸν Νοσοκομεῖον, ἐκφράσας τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν τελειότητα αὐτοῦ ὑφ' ὅλας τὰς ἀπόψεις.

Τὰ παράπονά μας

Μετὰ λύπης ἐπληροφορήθημεν, ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον δὲν ἐδέχθη νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Περιοδικόν μας. Ἄς γνωρίζουν οἱ κύριοι Δημοτικοὶ Σύμβουλοι, ὅτι Περιοδικὰ ἠθικοθησκευτικῶν περιεχομένου, ὅπως ἡ «Μυτιλήνη», ἐπρεπε νὰ ἐνισχύωνται, ὡς συμβαίνει εἰς ἄλλα Κράτη, ὅπου ἐκδίδονται τοιαῦτα περιοδικά, παρέχονται εἰς αὐτὰ μεγάλα ἐνισχύσεις.

Εὐτυχεῖς ἀρραβῶνες

Κατὰ τὸ τελευταῖον δίμηνον ἀντήλλαξαν δακτυλίδιους ἀρραβῶνος ἐν Ἐρεσῶ οἱ Γεώργιος Ἀρώνης, Εἰρηνοδίκης, μετὰ Ἑλένης Ἀλέξ. Καζάζη, Μιχαὴλ Ἰωάν. Ζαχαρῆς μετὰ Ἀνδριάνας Ἰωάν. Χαραλαμπίδη, Ἀριστείδης Διομήδη Κοῦκκος μετὰ Ἀλίκης Θεοδώρου Κούκκου, Κωνσταντῖνος Εὐρειπίδη Ζαφειρίου μετὰ Μελισσηνῆς Παύλου Χατζησταύρου, Εὐάγγελος Στεργίου μετὰ Ἑλένης Ἀλέξ. Μολυβιάτου, Σταῦρος Μιλτιάδης Κωνσταντινίδης μετὰ Ἰφιγένειας Λεάνδρου Λουκίδη, Λουκάς Λεάνδρου Λουκίδης μετὰ Δεσποίνας Εὐάγγ. Χαβαράνη, Φώτιος Θεοδώρου Κοῦκκος μετὰ Ἑλλῆς Ἰ. Καραβασίλη, Πραξιτέλης Εὐάγγ. Παπαδόπουλος μετὰ Ἑλπίδος Ἰγνατ. Οἰκονομίδου, Μιχαὴλ Γρ. Σπανέλλης μετὰ Μελισσηνῆς Παναγ. Τριζόγλου, Βασίλειος Σπ. Πιπερῆς μετὰ Δεσποίνης Σωκρ. Χ' Ἀντωνίου, Ἰωάννη Παν. Χαβαράνης μετὰ Εὐανγελίας Νικ. Πλωμαρίτογλου, Ἰάκωβος Ἰωάν. Γιαρμάς μετὰ Μυρσίνης Παναγ. Ρουμελιώτου.

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὰ ἐνάρμοστα ζεύγη, εὐχόμενοι ταχεῖαν τὴν στέψιν, ἰδιαίτερος δὲ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀντίπροσώπους μας Μιχ. Ζαχαρῆν ἐν Κογκῶ καὶ Σταῦρον Κωνσταντινίδην ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Δεξιώσεις.

Ὁ ἐν Βελγικῶ Κογκῶ ἀνταποκριτὴς τοῦ Περιοδικοῦ μας κ. Μιχαὴλ Ζαχαρῆς εὐρίσκειται εἰς Ἐρεσόν. Ἡ Διεύθυνσις καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Περιοδικοῦ ἠὺχαρίστησαν αὐτὸν διὰ τὸν ζῆλον μὲ τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε τὴν διάδοσιν τῆς «Μυτιλήνης» προσθέσαντες μεταξὺ ἄλλων ὅτι εἶναι ὁ μόνος πού ἐργάζεται μὲ τόσον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Εἰς τὴν δεξίωσιν, ἣτις ἐγένετο πρὸς τιμὴν του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Διευθυντοῦ μας, παρευρέθησαν πλείστοι ἐκλεκτοὶ φίλοι.

Πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους μας

τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅνειρα ἐπλέκαμεν καὶ πολλὰ ἐπεριμέναμεν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ἀνταποκριτάς μας. Δυστυχῶς ἔτος σχεδὸν παρήλθε καὶ καμμίαν συνδρομὴν, οὔτε ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἐλάβομεν, ἐκτὸς 30 δολλαρίων. Δὲν ἐφρόντισαν νὰ μᾶς βοηθήσουν στὸ εὐγενές μας ἔργον. Ἠγνόησαν τὴν ἀποστολὴν των. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ στέλλωμε τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς συμπατριώτας μας.

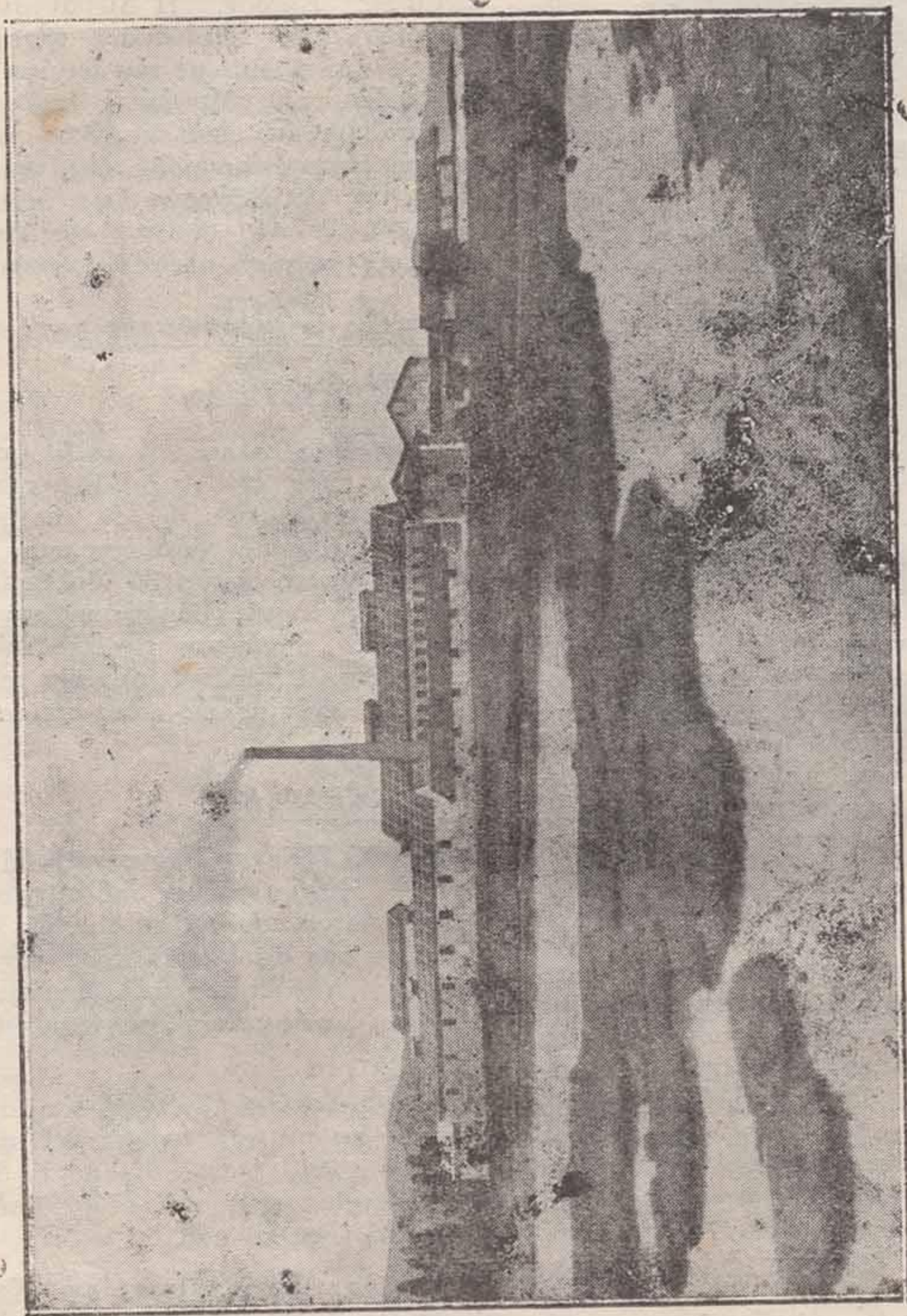
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδες. Τζάννον Γουγουτᾶν, Μάνσφιλι Ὅχιο.— Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήρια καὶ πατριωτικὰ αἰσθήματά σας, ὡς καὶ διὰ τὴν νικήν σας ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον, τοῦ ὁποῖου πολὺ δικαίως ἐξαίρει τὰ ἔργα φιλανθρωπίας, ἀναγνωριζόμενα πανελληνίως.

Θεοχ. Ξενίλην, Βελγικὸ Κογκῶ.— Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ μας προσπαθείας σας. Ἐχάρημεν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ὑμῶν καὶ δεόμεθα διὰ τὴν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν σας.

Σταῦρον Κωνσταντινίδην, Κωνσταντινούπολιν.— Συγχαρητήρια θερμά. Εὐχαριστίας διὰ προσπαθείας σας πρὸς διάδοσιν τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Χαράλ. Κιταξινόν, Μπόένες Ἀἴρες.— Συγχαίρομεν διὰ τὰ ἀγαθοεργὰ αἰσθήματά σας, εὐχόμενοι τὴν θεόθεν ἐνίσχυσιν.

Τὸ τελειότερον ἐν Ἑλλάδι Ἐργοστάσιον Βυρσοδεψικῆς
καὶ Δεψικῶν ἐκχυλισμάτων τῆς Α. Ε. «Ε. Ν. Σουρλάγκα»
Ἐν Παράματι Γέρας (Λέσβου)

**ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
& ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΘΑΝ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ**

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ - ΕΙΔΙΚΟΥ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΟΥ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΑΡΙΘΜ. ΤΗΛΕΦ. 3-33

Επιστημονική εκτέλεσις τῶν συνταγῶν.

Όλα τὰ ἐγκεκριμένα Σπειαλιταί.

Όλαι αἱ κλινικαὶ
μικροβιολογικαὶ ἐξετάσεις.

ΡΑΔΙΟ

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ & ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

254, ΚΟΡΙΝΘΟΥ-ΠΑΤΡΑΙ

ΑΡΙΘΜ. ΤΗΛ. 22-74

Όλα τὰ εἶδη Ὑποδημάτων

στὸ Κατάστημα

ΔΟΥΚΑ ΔΟΥΚΑΚΗ καὶ Υἱοῦ

Κεντρικὴ Ἀγορά.

ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΣΑΣ

ΣΤΟ ΕΘΝ. ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

ΗΛΙΑ ΜΠΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

**ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
ΕΡΕΣΟΥ - ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ & ΣΑΣ**

Δρομολόγια καθημερινῶς.

Τάξις.

Άκρα ἐμπιστοσύνη.

Τὰς ἐπιδιορθώσεις

τῶν Ὁρολογίων σας

στὸ Κατάστημα

ΥΙΩΝ ΣΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

Κεντρικὴ Ἀγορά.

**ΕΡΕΣΟΥ
ΕΚΛΕΚΤΑ ΓΥΚΑ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ
EXTRA**

Μέγα Βραβεῖον ΙΓ' Διεθνοῦς

ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης

ΑΝΔΡ. & ΔΗΜ. ΚΟΥΚΚΟΥ

ΕΡΕΣΟΣ - ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ «ΦΟΙΝΙΣ»
ΑΝΔΡΕΑ Χ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Τηλέφ. 5-46
5-55

*Καλλιτεχνικαὶ ἐκτυπώσεις
Βιβλιοδετήσεις
Σφραγίδες
Γραφικὴ ὕλη*

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ - ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

εις τήν κάτωθι διεύθυνσιν :

Διευθυντήν τοῦ Περιοδικοῦ «ΜΥΤΙΛΗΝΗ»

Οικονόμον ΣΥΜΕΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ

Ἀρχιερατικόν Ἐπίτροπον

Ἐρεσόν — Λέσβου

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 12.000

Ἐξωτερικοῦ Δολ. 8

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ "ΦΟΙΝΙΞ"

ΑΝΔΡΕΑ Χ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ